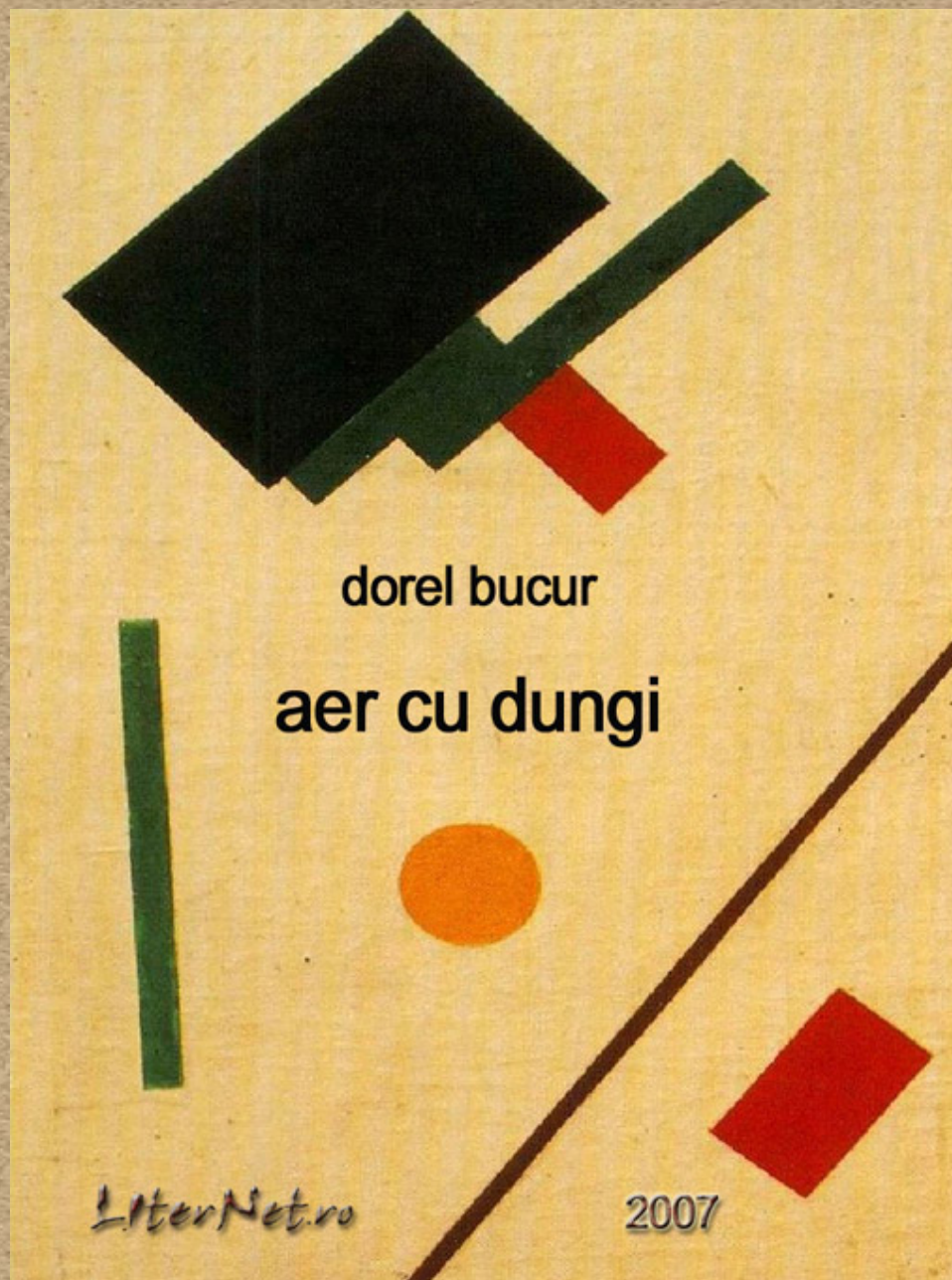

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@litternet.ro

Editor format *.pdf* Acrobat Reader: Dorel Bucur

Ilustrații: © 2007:

- **copertă:** Kazimir Sévérinovitch Malevitch, *Suprematist Composition*, 1915, Oil on canvas, 70 x 47 cm
FINE ARTS MUSEUM, TULA. <http://www.ibiblio.org/wm/paint/auth/malevich/sup/>
- **fond pagină:** Kazimir Sévérinovitch Malevitch, *Suprematist Painting*, 1917 Oil on canvas, 96.5 x 65.4 cm
THE MUSEUM OF MODERN ART, NEW YORK. <http://www.ibiblio.org/wm/paint/auth/malevich/sup/>

Text: © 2007 dorel bucur dorel_bucur@yahoo.com

Toate drepturile rezervate autorului.

© 2007 Editura LiterNet pentru versiunea *.pdf* Acrobat Reader.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10: 973-122-003-8

ISBN-13: 978-973-122-003-1

Editura LiterNet

<http://Editura.LiterNet.ro>

office@litternet.ro

- cuprins -

aer cu dungi.....	4	ziua de ieri	19
aer cu dungi	4	ziua de ieri	19
în spatele unor discuții tehnice	5	de câteva zile	20
sticla de bere.....	5	oricum știai	20
aș fi vrut să râd	6	pe marginea fântânii din centru	21
veneai dintr-o altă zi.....	7	ca întotdeauna	21
înainte de a intra	7	ieri	22
ar trebui să ne întâlnim	8	aș fi vrut să fac ceva extraordinar	22
am auzit că.....	9	chiar înaintea serii	23
nu putem fi singuri	10	nu fac nimic	23
în metrou	10	ne grăbim spre sfârșit.....	24
această clipă privilegiată	11	chiar înaintea serii.....	25
bar 33	12		
bar 33	12		
în fiecare zi ceva mă trădează	13		
camera 12	13		
panoramare	14		
ioana	14		
principalele întâlniri.....	16		
ultimul borcan cu dulceață	16		
rămâne ceva.....	17		
în sala de așteptare.....	17		
iubita mea citește despre lună.....	18		
de 25 de ani în gară	18		

aer cu dungi

aer cu dungi

puneam întrebări generale
eram detașat și obiectiv
credeam că toți știu asta
când nu mai aveam
nimic de exprimat
ziceam dă-o-ncolo de treabă
în cinci luni îmi iau permis
și scap de aerul ăsta cu dungi

stai tu în brațele statuii de-acolo
să vezi cum e
dar el tăcea
arunca
bulgări în sânii ei mari de piatră

un câine reușise
să intre în cutia ruginită de gunoi
părea fericit

unde te dungi
mă întreba el
eu ce să-i spun
că nici eu nu mai știam unde xunt

în spatele unor discuții tehnice

în spatele unor discuții tehnice
stă o fată minusculă frământată
cu cele câteva stări vai de ea

nici măcar nu știe
prin aerul plin de semne
percepe întotdeauna ceva difuz
n-are încredere
deși i-ar plăcea

i-am spus atunci se disimula
deși fără să vrea
își arăta un umăr rotund și gol
tremura cât era de puternică
degeaba îmi arăta vitrina
știam mai bine ce vede
câteva nopți i-au trebuit să se apere

înainte de a-mi termina cartela
învinse fără câștig
aerul avea niște gratii subțiri

sticla de bere

în prelungirea berii terminate
nu mai știam ce să spunem
erași deja într-o bucurie retrasă
între noi se așezase încet golul
din cele două sticle

am suflat într-una din ele
un sunet sumbru m-a ridicat în picioare
am deschis geamul
afară cineva băuse o sticlă imensă
ploaia spăla orice legătură dintre lucruri

aș fi vrut să râd

stăteam aproape
de câteva cuvinte importante
cineva bătea la ușă
se simțea vinovat în aerul rece
aș fi vrut să râd mi-era teamă

veneai dintr-o altă zi

înainte de a intra

chiar înainte de a intra
mi-ai spus
că îți e frică
să nu te îndrăgostești din disperare

chiar înainte de-a intra
credeai că toată lumea
trăiește pentru tine
credeai că timpul se oprișe
doar pentru că ai fost plecată

sprijinită de ușă
între imaginile de-afară
și cele dinăuntru
ai văzut că ei au mâncat deja
că s-au uitat la știri
că vorbeau
ca și cum ar fi venit
dintr-o altă zi

când ai închis ușa
te-au privit undeva departe
și au continuat să vorbească
despre un subiect care
te făcea să te simți mult mai străină
pentru că vorbeau foarte precis
despre tine

ar trebui să ne întâlnim

ar trebui să ne întâlnim
ca în deșert
în mijlocul străzii
mă întorc la mine
ca și cum m-aș întoarce acasă

ducem în spatele nostru
un munte de sare
cu mâna la șold
mi-ai povestit o zi întreagă
cum se face

ar trebui să ieșim
mai des
până când simțim
nisipul sub picioare
până când șoldurile
și genunchii
vor fi mai drepte îndoindu-se

ar trebui să ne întâlnim
în mijlocul străzii
ca în deșert

fără să știm
fără s-o mai spunem cuiva
să ne fie clar
și să plângem de obicei

am auzit că

am auzit că în jurul nostru
este întotdeauna cineva

am auzit că poți să citești ziarul
până te sature de tine
și niciodată de ceilalți

am auzit că în trenul de ieri
nu s-a întâmplat nimic
deși sunt voci de madrigal
care susțin contrariul

am auzit-o pe vecina mea
plângând în sfârșit în sondaje
ești primul și nimeni nu te iubește
pentru că toți sunt
prea civilizați și prea corecți

și deși am auzit toate acestea
am auzit că încă aș mai avea
ceva de auzit

nu putem fi singuri

ai dormit o săptămână
pe mare nu te îngrijorează
când mai vine cineva
te trezești cu privirea încărcată
de poveștile tale
sau de poveștile celuiilalt

nu putem fi singuri
decât împreună

te-am căutat
în cartea cu pagini negre
în magazin lângă raft
mereu cu privirea
nicăieri
într-o săptămână
despre care nu știe
nimeni nimic

în metrou

în metrou
între cele două gări
mi-ai spus ceva
de care nu-mi aduc aminte

când te-am văzut
s-au deschis ușile
pe partea dreaptă
n-a coborât nimeni
cu biletul mototolit
cu inima mea de turist
cu chipul tău
între două lumi

cu toate astea
stau lângă tine departe
nu-mi spui nimic
sunt cu două stații
în urmă
văd încă reclama nouă
care vorbește de noi
toți

această clipă privilegiată

această clipă privilegiată nu există
nu te-am întâlnit azi pe strada alăturată
o să te văd cu siguranță mâine

merg pe calea ferata

te aștept lângă vulcan s.a.
în stația dezafectată
lângă soclul bolnavului necunoscut
te aștept aproape de
urechile surde ale barmanului
în mijlocul intersecției
sprijinit de bară în troleibuz
te aștept lângă fricile tale

te aștept acolo
unde nu te așteaptă nimeni

o să-ți dau un bip
o să știi

bar 33

bar 33

ai intrat in bar 33
cu 1000/h
trăgând după tine
razele laser ale discotecii de vis-a-vis

mi-ai spus
de câteva luni plouă
ți-am spus
știu
nebună bețivă știu totul
cum trec pe lângă tine
fluierături lungi ascuțite
știu cum trec pe lângă tine
zilele și ploile și mașina de noapte
cum trec eu și cuvintele mele

dar tu ai ridicat din umeri
ai zâmbit plictisită și mi-ai spus
știu
iar ca să îmi demonstrezi
ai scos o hârtie pregătită
dinainte pe care scria tot
ce îți spuseseam adineauri

în fiecare zi ceva mă trădează

ceva mă trădează zilnic
prin fața mea mașinile trec
să te văd mâine
nu mai mi se pare ceva nou
aș fi vrut să găsesc drumul
exact prin mijlocul haitei de câini
ai fugit către mine

eu îmbrățișam îngrozit stâlpul
de ciment a fost sărutul tău
același azi același mâine
sunt mai bătrân decât par că
trăiesc în subteranul căminului
nu-i pot spune acasă

încercând să te apăr
tot mai indiferent
la ce se întâmplă în jur
am început să desenez
chipul

tău

camera 12

țac țac face bricheta
camera explodează subțire
mă ridic încet
deasupra fumului

poate într-o zi voi reuși
să prind sensul cuvintelor simple
scrise pe zidul din față

voi reuși probabil
să înțeleg de ce camera
în care stau e verde
de ce paturile de-aici
sunt aliniate ca într-un spital

la baie în fața cadrului gol
al oglinzii tresar
în celalaltă parte s-a așezat
cineva și se spală pe dinți
cu siguranță nu sunt eu acela
dar aș putea fi
în fond și eu vin aici zilnic
mă spăl pe dinți
pe mâini apa curge
tot mai rece

panoramare

mușc din ziua de azi
ca dintr-un măr
găsit dimineața
pe colțul mesei

e ca și cum ziua aceasta
și-ar fi tăiat venele
înroșind vag orizontul
spre seară câțiva
îndrăgostiți cu ochi de sticlă
alunecă unii spre alții
ca pe o pantă nesfârșită

ioana

aceasta este povestea
era o fată în căminul c, ioana
cu același zâmbet pentru toți.
cu frică și păzindu-se de rău
ea era spectatorul nostru

în noaptea de 30 aprilie
în camera administrației generale
în fața administratorului principal
s-au strâns ceilalți administratori
iar în mijlocul lor era
administratoarea căminului c
fumau

cu adevărat
s-a auzit atunci
ioana era
cea mai cuminte dintre toate

cineva a fost delegat și i-a spus
tu ești spectatorul nostru neconținut
ai pentru toți același zâmbet

și aceeași îngăduință
de fiecare dată când cineva vine la tine
se simte ca și cum
ar participa la un concurs neștiut
în fața ta brusc și fără motiv
ne simțim toți vinovați

stau înghețat pe capacul
unui canal lângă palatul prezidențial
mașina trece
îmi aduc aminte

te-am văzut lângă scrumiera de aluminiu
la etajul I
și peste câteva clipe lângă scrumiera de
la etajul IV

zâmbind metalic

principalele întâlniri

ultimul borcan cu dulceață

te-am adus în fața mării
ți-am arătat un tigru
așezat pe stâncă
ți-am oferit ultimul borcan cu dulceață
apoi am obosit
nu mai era nimic de făcut
vizitasem deja
primul real-supermarket
te sărutasem lângă raftul cu dero
te plimbasesm de mii de ori prin oraș
nu ne mai îngrijora ceea ce nu văzusem încă
ne-a plăcut mult
fotografia cu moarte carlo
așteptasem o reclamă nouă
apărea un troleibuz vechi
cu vânzătoarea la volan
mergeam printre rafturi
și încă nu mai aveam ceva de făcut

rămâne ceva

am rămas singur în tramvai
mi-ai spus desigur ești singur
mai mult de atât nu se poate
dar cu tine eram deja
de două ori mai singur
și-mi plăcea
deși îmi venea să rup toate scaunele
îți zâmbeam iar tu ne credeai fericiți
rămânea ceva nedus până la capăt
ca și cum am fi făcut dragoste îmbrăcați

în sala de așteptare

te duc în sala de așteptare
cu două geamantane
ne așezăm
așteptăm un tren întârziat
vorbești mult
îți văd buzele
aș vrea să te sărut
și nu pot decât să zâmbesc aiurit
între noi e un zid foarte subțire
îmi plimb degetele pe el
aș vrea să-ți mângâi mâinile tari
pasărea se așează pe zid
ca întotdeauna spune ceva
respiră și oho ai răbdare
noaptea nu mai visezi de mult
îți ajunge tot ce visezi ziua
chipul tău s-a dizolvat ca o apă
care trece de la o lumină la alta
posibilitățile de ieri
s-au amestecat cu cele de azi
și m-au amețit

iubita mea citește despre lună

iubita mea citește despre lună
într-o antologie de poezie chineză
de o săptămână fumează
dintr-un șarpe lung
are degete lungi e foarte subțire
ca un obiect de argint

își pune o pălărie neagră
vine goală la mine în cameră
îi spun stinge lumina
îți cumpăr cincizeci de ochelari de soare

o scrisoare lungă ne învață
tot ce trebuie să știm
o mașină se sperie scoate sunete
în general e bine
se spune acolo

noi tăcem pătrunși
de importanța clipei
ce curge ca o ceară
iubita mea tot arde
ca o pară

de 25 de ani în gară

lucra de 25 de ani în gară
își disimula dorințele
și ajunsese la un echilibru perfect
putea chiar să fugă pe șina de fier
tot ce-și mai dorea era încă o bere
și mă lăsa în pace
eu nu-i dădeam
îl lăsam să-mi spună
deși mă prefăceam interesat
chiar eram

bagajele nu prevesteau nimic rău
era o zi ca oricare alta
ca întotdeauna fata pe care o iubea
urca în primul tren
dar el avea acel echilibru perfect
nici nu apuca să o sărute
găsea întotdeauna o alta
cu care făcea dragoste
într-o cușetă învechită
fumau la sfârșit o țigară
însă nu-i plăcea de niciuna
pentru că n-ar mai fi vrut
să plece
niciodată

ziua de ieri

ziua de ieri

te-am căutat într-o zi
să îmbătrânim împreună
te visasem o noapte întreagă
cu ochii deschiși privind la lună
fumam pe balcon țigară după țigară

stăteai într-un bar
copiai ziua de ieri pe o foaie

ploua
rar
îți plăcea

îți sărutam sânii prin bluza udă
râdeai
hârtia din bar făcută barcă
dispărea în josul străzii
încet
încet

de câteva zile

de câteva zile umblu
mai mult prin amintiri
ca un personaj străveziu
pentru care numele
e deja prea mult

mă întreb cine traversează
strada
cine vorbește când ne întâlnim
la teatru

între noi sunt câteva zile
nu mai știu
dacă chiar te sărut
sau îmi aduc aminte

oricum știai

oricum știai
mai bine decât mine
ce voiai să-ți spun
indiferent de cuvintele mele
nu m-ai fi crezut

stăteam întins
în peisajul de iarnă
al unui poet chinez
din secolul VII
îmi găsisem acolo
niște prieteni
tăceau
și beau din cești

ai fi vrut să mă întorc
mă priveai
și nu eram de găsit

pe marginea fântânii din centru

te-am văzut ieri
pe marginea fântânii
din centru
vorbeai la telefon
cu privirea pierdută

când te-am sunat azi
mi te închipuiam
în ziua trecută

ce nu erai ieri acolo
erai azi vocea de la telefon

da, ai fost în centru
de unde știu
știu

ca întotdeauna

ca întotdeauna
aproapele cel mai departe de noi
te văd dimineața departe
nu-mi aduc aminte
decât de mâna ta
degetul tău arătător
care desena absent
printre firimiturile de pe masă
mi se face rușine
și te sărut

între noi s-a adunat
încă un lucru neștiut
de parcă fiecare an
ne pune tot mai departe
de noi
aș vrut să știu cine ești
dar acum
nu mai găsesc
nici un motiv pentru asta

ieri

în jurul meu este pustiu
deschid robinetul
beau apă mănânc

îmi aduc aminte că
ieri
te-am văzut în bucătărie
îmi spuneai ceva
dar nu auzeam
decât uleiul încins
în care căzuse
o bucățică de var

de două zile nu mai știu
unde sunt
te văd și
nu te mai găsesc

aș fi vrut să fac ceva extraordinar

aș fi vrut să fac ceva extraordinar
n-aveam răbdare
de dimineața până seara
trecea o săptămână
aproape că nu te mai recunoșteam
mi-era teamă de tine
cum ți-e teamă
de orice străin
căruia abia i-ai deschis ușa

am crezut pentru o zi
în câteva versuri
auzite într-un videoclip
mă complăceam în ele
mă făceau să mă simt iresponsabil
și mulțumit

aș fi vrut să fac ceva extraordinar
luam hotărârea să nu te mai sun
și mă trezeam cu receptorul la ureche
ridicol și fericit

chiar înaintea serii

nu fac nimic

nu fac nimic
de parcă aş fi
pentru totdeauna

mă trezesc mereu
într-o altă zi
trag de o sfoară
la al cărui capăt
nu mai e nimic
într-o singură zi
aş putea
să-mi pierd urma

aşteptam să mă întorc
ai mei s-au mutat
mi-au trimis o scrisoare
într-o limbă străină
încă nu ştiu adresa
încă m-aşteptă

nu fac nimic

mă gândesc
să-mi caut
un alt entuziasm
mai departe
într-o altă zi
fără capăt

ne grăbim spre sfârșit

atât de mult te aștept
încât de fiecare dată
când te văd tresar

ai intrat în inima mea
ca o fisă

te țin de mâna ta
de femeie rătăcită
pe lângă noi trece
un biciclist tot mai singur

ne grăbim spre sfârșit

te aștept
într-o zi care nu mai există

închizi ochii
dispar

chiar înaintea serii

chiar înaintea serii
m-am așezat pe cântar
eram singur și slab

